

ARQUEOLOGIA PROHIBIDA

V

LES GRANS PIRÀMIDES DE GIZEH

Segons afirmen els egipcians, les piràmides foren construïdes pels faraons de les dinasties III, IV, V, VI de l'Imperi Antic, un faraó de la XII dinastia de l'Imperi Mig, i un faraó de la XVIII dinastia de l'Imperi Nou.

La piràmide més coneguda és la de Keops, amb una base quadrada amb cares de 230 m. de longitud i una alçada estimada de 147 m. té un volum total de quasi 2,6 milions de metres cúbics i 2.300.000 blocs de pedra d'entre 2,5 a 60 tones, que equivalen a 12 camions de gran tonatge.

Zahi Hawass (exdirector del Consell Suprem d'Antiguitats d'Egipte) afirma, que les tres piràmides de Gizeh foren construïdes junt amb unes altres set 4.700 anys enrere, és a dir, durant la IV dinastia de l'Imperi Antic. Durant la IV dinastia, de fet el coneixement matemàtic disponible era molt limitat i no incloïa encara sistemes de càlcul com la multiplicació i la divisió, per tant els egipcis només

podien resoldre equacions de primer grau i tant sols amb mètode aritmètic. Malgrat això se'ls atribueix la construcció d'obres d'alta enginyeria, on es processa el granit i la diorita com si fos mantega. Com es pot creure racionalment que les piràmides de Gizeh han estat dissenyades i construïdes per una societat que només disposava d'una tecnologia primitiva?

Un americà anomenat Richard Noone va publicar un estudi en el que afirma el següent: Si tota la indústria d'extracció de pedra de les pedreres de l'estat d'Indiana es dediqués a la producció de blocs de pedra, s'hauria de treballar 81 anys per fabricar el nombre de blocs necessaris per a la construcció de la piràmide de Keops. I això comptant amb la tecnologia moderna (explosius, maquinària i eines altament sofisticades, tecnologia làser, transport amb vehicles dièsel, etc.). Passats aquests 81 anys, finalment, tindriem a punt el material

2

de construcció. I quan temps es trigaria a construir un edifici d'aquesta perfecció?. Cal recordar que els egipcians afirmen que el regnat del faraó Keops tan sols va durar 23

anys!. La història oficial insisteix en que les piràmides foren aixecades pels esclaus en un període aproximat de 20 anys. Si calculem la velocitat amb que es deuriem posar les pedres tenint en compte la seva quantitat (2.300.000), treballant-hi 10h. diàries i cada dia de la setmana els 365 dies de l'any, ens dona com a resultat que aquells esclaus havien de col·locar una pedra sobre l'altra cada dos minuts... pedres, recordem que van de 2,5 a 60 tones, això sense l'ajut de la roda ni la tecnologia

actual.

Una altra dada interessant de la piràmide és que si la veiem a vol d'ocell, el seu punt més alt està desviat 6 mil·límetres de la base, o sigui 6 mil·límetres d'error després de col·locar 2.300.000 pedres a una altura de quasi 150 mts...ni tan sols els nostres edificis més "moderns" aconseguen aquesta precisió, és més estem lluny d'igualar això.

El transport dels blocs de pedra pel Nil, des d'Assuan fins a Gizeh és també una tasca impossible.

Un grup d'enginyers japonesos ho va intentar. Construïren una rèplica dels raïls de fusta antics, hi carregaren un bloc de pedra, i el raïl s'enfonsà directament.

Abans d'aixecar les piràmides hagueren d'aplanar i anivellar tot l'altiplà de Gizeh, 5,3 ha. de terreny. Quina tecnologia utilitzaren els treballadors de l'Imperi Antic?. No ho sabem.

Però, això no és tot. La precisió amb la que s'encaixaren els blocs de pedra era absoluta. No s'arribava ni al mil·límetre de desviació. No es podria aconseguir res igual amb la tecnologia d'avui dia, degut a que quan s'aixeca un bloc de pedra de 15 a 20 t. allà on es deixa anar, allà queda clavat. Imaginem, doncs, milers d'esclaus primitius (com se'ns fa creure) arrossegant els blocs de pedra amb cordes i corrons, capaços de posar un bloc sobre l'altre i a la perfecció ?.

El suggeriment dels egipcians de la utilització d'una rampa, sobre la que s'haurien arrossegat els blocs de pedra durant la construcció de les piràmides, encara crea més problemes. Una rampa fins al cim de la piràmide requeriria 17,5 milions de metres cúbics de material, quantitat set vegades més gran que el volum de la mateixa piràmide. Construir la rampa hauria ocupat 240.000 treballadors durant el regnat de Keops, i desmuntar-la, a uns altres 300.000 durant 8 anys. Això fa aparèixer un altre problema. On està aquest material? No se'n ha trobat cap resta en tot l'altiplà.

Si finalment quedés provat, més enllà de tot dubte raonable que es tracta d'obres molt més antigues del que l'arqueologia ortodoxa té la intenció d'admetre, tot semblaria més lògic i racional.

3

Diuen també els egiptòlegs que les piràmides foren construïdes com a sepulcres. Quan es varen començar a estudiar s'hagué d'utilitzar la dinamita en algunes d'elles per a poder entrar-hi doncs no tenien cap accés. En entrar trobaren un sarcòfag tapat amb una llosa de varies tones que el segellava, però quan aconseguiren apartar-la es trobaren amb la sorpresa que aquest estava buit. Quina fou l'explicació donada?...els profanadors de tombes s'havien avançat. Quina contradicció! però no havíem quedat que havien utilitzat la dinamita perquè no hi havia cap accés? I aquests suposats profanadors, d'alguna manera haurien aixecat la pesada llosa del sarcòfag haurien tret tot el que hi havia a dins, mòmia inclosa, tornaren a col·locar la llosa al seu lloc i marxaren amb el botí, així de senzill.....

Una altra dada interessant a tenir en compte és el fet que els egipcis pintaven jeroglífics arreu, ho explicaven tot sobre la seva vida, fins i tot com es banyaven....però enlloc ens expliquen com feien les piràmides. I el més important no hi havia ni un jeroglífic pintat dintre d'aquestes.

Per acabar una pregunta. **Qui va aixecar realment les piràmides?.**

L'ESFINX

Com sabem pels llibres de text, segons els egiptòlegs la construcció de l'Esfinx fou ordenada pel faraó Keops el 2.500 aC. En conseqüència, no hi ha cap misteri a la història de la civilització humana que encara no s'hagi resolt completament. Per a l'arqueologia i l'egiptologia ortodoxa, qualsevol altra teoria que arribi a endarrerir la construcció de l'Esfinx és un engany colossal per a crèduls i xerraires. Per tant, és millor liquidar amb una rialla de suficiència tots els descobriments científics incompatibles amb les dates oficials, perquè en darrera instància no hi poden haver restes d'una civilització avançada abans del 2.500 aC.

Com ja fa temps que demostraren el geòleg Robert Schoch, de la Universitat de Boston, i el geofísic Thomas L. Dobecky, el bust de l'Esfinx presenta principalment dos tipus diferents d'erosió, una que travessa el monument horitzontalment degut a l'acció de la sorra empesa pel vent i l'altra és una erosió vertical causada per pluges torrencials. En l'època del faraó Kefren (2594-2520 aC.) la regió estava encara subjecte a precipitacions, però els solcs excavats per l'aigua en el monument només es podien haver produït per pluges incessants de tipus al·luvial. I això darrer tan sols podia passar diversos milers d'anys abans del 2500 aC.

Els arqueòlegs, malgrat tot sostenen que aquests solcs verticals, de dalt a baix són el resultat evident de les inundacions del Nil, que arribarien a envair l'indret del monument. Això podria ser cert si el procés d'erosió s'hagués desenvolupat amb major intensitat d'abaix a dalt i no viceversa.

DESCOBRIMENTS SILENCIATS

En el decurs de les seves excavacions els arqueòlegs sovint fan descobriments que no encaixen amb les explicacions habituals. Com més polèmics són els objectes que es descobreixen, més es dubta de la seva autenticitat.

Per a evitar l'interès que aquestes controvertides troballes podessin despertar, s'utilitzen diversos trucs. Per exemple, en cas de dubte s'acusa el descobridor d'haver-ho fabricat ell mateix per després vendre-ho i treure'n un profit, sobretot si aquesta persona no pertany al gremi dels científics. Si amb això no n'hi ha prou per aconseguir l'arxivament de les troballes, aleshores es qüestiona la seva antiguitat. Els mètodes de datació no són infal·libles i si és necessari se'n manipulen els resultats per fer desaparèixer els interrogants. Transcorregut un cert temps, quan l'opinió pública ja no es recorda del descobriment, ja se'l pot deixar de banda tranquil·lament.

En els darrers cent anys moltes troballes sensacionals han corregut aquesta mateixa sort. El seu rastre s'ha perdut fa temps en vés a saber quin arxiu polsegós, i per tant ara és fa impossible investigar-les de nou i potser desxifrar-ne el misteri del seu origen. Podem recordar aquí el primer capítol d'aquesta col·lecció, en el que relatàvem la desaparició d'uns sarcòfags de fusta descoberts el 1892 en una cova de Blount Country (Alabama) que posteriorment anaren a parar sota la "custòdia" de l'Institut Smithsonian de Wasington, uns artefactes, dèiem, que podien haver revolucionat la història de l'arqueologia.

Si els investigadors aficionats no haguessin documentat i fotografiat algunes d'aquestes polèmiques col·leccions abans de la seva desaparició, ara ni tan sols tindríem cap notícia de la seva existència.

